

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ωραίο σπίτι. Αν κανείς αγνοήσει την πραγματικότητα. Η Σάνσετ Μπούλεβαρντ, την Κυριακή στις δέκα και μισή το βράδυ, ήταν σχεδόν άδεια και ο δροσερός απριλιάτικος αέρας γλύκαινε το εσωτερικό της Σεβίλ. Για να φτάσω εδώ από το σπίτι μου στο Μπέμπερλι Γκλεν, πέρασα από το Μπελ Αιρ και το Μπρέντγουντ, έστριψα νότια για μισό χιλιόμετρο, διασχίζοντας τα Πασίφικ Πάλισεϊντς και συνέχισα περνώντας μέσα από δεντρόφυτους δρόμους, πλαισιωμένους από σπίτια αποικιακού, ισπανικού, μεσογειακού και ελληνικού ρυθμού, μαζί βέβαια με κάποια μάλλον απροσδιόριστα.

Σε αρκετά σημεία υπήρχαν πινακίδες με την ένδειξη *Απαγορεύεται η είσοδος*. Ήταν μια γειτονιά που έδιωχνε τους παρείσακτους. Το GPS με οδήγησε στην οδό Εβάντα, τρία οικοδομικά τετράγωνα όλα κι όλα, που κατέληγαν σε αδιέξοδο.

Τα σπίτια κατασκευάστηκαν τη δεκαετία του εβδομήντα και παρότι υπάγονταν στην παραθαλάσσια περιοχή Πάλισεϊντς, βρίσκονταν πολύ μακριά από τον ωκεανό, σε απόσταση που ούτε την αλμύρα δεν μπορούσες να μυρίσεις, χτισμένα πάνω σε πεδινή έκταση. Στα Μεσοδυτικά, η γειτονιά θα μπορούσε να θεωρηθεί μεσοαστικής τάξης. Στο Λος Άντζελες κάθε σπίτι κοστίζει το λιγότερο ένα εκατομμύριο.

Το σπίτι που ξεχώριζε σαν τη μύγα μες στο γάλα βρισκόταν στην άκρη του αδιεξόδου. Η πλαισιωμένη από κολόνες πρόσοψη, που φιλοδοξούσε να δείχνει αποικιακού ρυθμού, φωτιζόταν από τους φάρους των περιπολικών. Το ίδιο φως έλουζε ένα μαύρο Ρέιντς Ρόβερ και μια γκρι Λέξους, σταθμευμένα στον δρόμο.

Δώδεκα περιπολικά κύκλωναν ένα λευκό ασθενοφόρο. Το βαν του Εγκληματολογικού βρισκόταν σταθμευμένο πιο εκεί, με τα φώτα σβηστά. Δεν είδα τον ιατροδικαστή. Είχε έρθει και αμέσως είχε φύγει.

Αστυνομικοί στέκονταν άπραγοι. Ασύρματοι ξερνούσαν εντολές και απρόσωπες φωνές συντονιστών, οι οποίες κατέγραφαν τα τραγικά περιστατικά της βραδιάς.

Ένα ανοιζιάτικο αεράκι ανέμιζε την κίτρινη ταινία της αστυνομίας.

Δίπλα της είχαν σταθμεύσει το καφέ Ιμπάλα που οδηγούσε ο ντετέκτιβ Μόουζες Ριντ και η λευκή Πόρσε 928, στην οποία είχα καθίσει άμπολλες φορές στη θέση του συνοδηγού. Ανήκε στον υπαστυνόμο Μάιλο Στέρτζις και τον σύντροφό του, τον χειρουργό Ρίτσαρντ Σίλβερμαν.

Ο Ριντ είχε φτάσει πριν από δύο ώρες, είχε ρίξει μια ματιά και έπειτα επικοινωνήσε με το αφεντικό. Ο Μάιλο, που βρισκόταν σε ένα φιλανθρωπικό δείπνο για λογαριασμό του νοσοκομείου Σίνταρς-Σινάι, στο οποίο εργαζόταν ο Ρικ, κατέφθασε αμέσως από το Μπέβερλι Χιλς και μου τηλεφώνησε.

«Τι έχουμε;» ρώτησα.

«Θα σου πρότεινα να το δεις με τα ίδια σου τα μάτια».

ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΜΕ ΣΤΗΝ ΕΞΩΠΟΡΤΑ, φορώντας λευκή φόρμα, μπότες και γάντια.

«Ξέρω, ξέρω, μοιάζω με γιγάντιο σπερματοζώαριο», είπε. «Δεν είναι ανάγκη να φορέσεις κι εσύ τα αποκριάτικα, η ερευνητική ομάδα έχει σχεδόν τελειώσει». Έβγαλε τη στολή, αποκαλύπτοντας ένα φαρδύ μαύρο κοστούμι που ήταν στη μόδα πριν από τριάντα χρόνια, ένα λευκό πουκάμισο και μια ασημί γραβάτα, πιθανότατα του Ρικ.

«Λες και βγήκες από σελίδες περιοδικού είσαι».

«Για το κοστούμι μιλάς; Ας όψεται η μάζωξη. Στρίφωσα το παντελόνι δέκα εκατοστά, αλλά πιστεύω πως έπρεπε να το μαζέψω άλλα πέντε. Τέλος πάντων, αρκετά με τα προβλήματά μου. Πάμε να δούμε ένα πραγματικό πρόβλημα».

Το γεγονός πως φορούσε τη λευκή στολή μου δημιούργησε τις υποψίες πως θα γινόμασταν μάρτυρες ανείπωτου τρόμου και χάους. Ο Μάιλο άνοιξε την πόρτα και ένιωσα έκπληξη γιατί δεν είδα τίποτε από αυτά που περίμενα.

Η διώροφη αίθουσα υποδοχής με το παρκέ σε ξύλο καρυδιάς είχε στο κέντρο της ένα τραπέζι από μαόνι, πάνω στο οποίο βρισκόταν ένα βάζο με ψεύτικα τριαντάφυλλα. Ένας μπρούντζινος πολυέλαιος φώτιζε τον χώρο. Ο αριστερός τοίχος ήταν διακοσμημένος με καλόγουστους πίνακες με τοπία και στα δεξιά μια σκάλα, ντυμένη με μπλε μοκέτα, οδηγούσε σε ένα μικρό κεφαλόσκαλο.

Ο Μάιλο συνέχισε ευθεία, προς έναν τοίχο διακοσμημένο με απλίκες και καταμεσής μια πόρτα.

Μια μορφή κινήθηκε μέσα από το άνοιγμα. Ήταν ο νεαρός Μο Ριντ, που φορούσε ακόμα τη στολή, όχι όμως και την κουκούλα της. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν κουρεμένα σύρριζα και το δέρμα του αναποκοκκινισμένο. Τα φουσκωμένα μπράτσα του τσίτωναν στα όρια την αντοχή της στολής του.

Ο Μο μας χαιρέτησε και παραμέρισε για να περάσουμε.

Ακολούθησα τον Μάιλο σε ένα ευρύχωρο καθιστικό με μπαλκονόπορτες. Από τα τζάμια φαινόταν ο κήπος με το γρασίδι, έπιπλα εξωτερικού χώρου και δέντρα. Στα αριστερά βρισκόταν η τραπεζαρία και πίσω της η ολόλευκη κουζίνα.

Οι άνθρωποι δολοφονούνται συνήθως στο υπνοδωμάτιο ή στην κουζίνα, αν είναι να δολοφονηθούν όταν βρίσκονται στο σπίτι τους. Ο Μάιλο συνέχισε, διασχίζοντας το καθιστικό, και έστριψε δεξιά, για να βρεθεί μπροστά σε μια κλειστή πόρτα.

Χτύπησε.

Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε: «Περιμένετε».

«Εγώ είμαι».

«Μισό λεπτό, υπαστυνόμε».

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας μία τεχνικό της εργαστηριακής ομάδας. Η ταυτότητα πάνω στη στολή της έγραφε *I. Τζόνας*. Δεν φορούσε μάσκα. Το πρόσωπό της είχε το χρώμα του κακάο. Στο ένα της χέρι κρατούσε μια τσιμπίδα και στο άλλο ένα φιαλίδιο, μέσα στο οποίο υπήρχε μια μαύρη ουσία.

«Τελειώνω σε μερικά λεπτά, όμως μπορείτε να περάσετε», είπε.

«Ευχαριστώ», είπε ο Μάιλο. «Θέλω να ρίξει μια ματιά ο δόκτωρ Ντέλαγουερ».

Η *I. Τζόνας* με κοίταξε. «Μπα; Ένας ιατροδικαστής που έρχεται στη σκηνή του εγκλήματος;»

«Είναι ψυχολόγος, όχι ιατροδικαστής», είπε ο Μάιλο.

Η τεχνικός μου έριξε μια επίμονη ματιά από πάνω μέχρι κάτω. «Με λένε *Ινέζ Τζόνας*, γιατρέ. Θα σας έσφιγγα το χέρι, αλλά είμαι φορτωμένη». Έκανε στο πλάι, επιτρέποντάς μου να δω καλύτερα τον χώρο.

Το δωμάτιο ήταν ζεστό, οι τοίχοι του επενδυμένοι με ξύ-

λο. Έμοιαζε με κάτι ανάμεσα σε βιβλιοθήκη και γραφείο. Ήταν διακοσμημένο με μια φορτωμένη βιβλιοθήκη βικτωριανού στιλ και ασορτί γραφείο. Πάνω στο γραφείο βρισκόταν μονάχα μια πράσινη λάμπα και ένα βάζο γεμάτο πολύχρωμες καραμέλες. Στα αριστερά του γραφείου είδα έναν καναπέ, μια ντιβανοκασέλα και μια τηλεόραση εξήντα ιντσών.

Στο παρκέ, ανάμεσα στον καναπέ και την τηλεόραση, κειτόταν ένας άντρας.

Βρισκόταν ανάσκελα. Δεν είχε πρόσωπο.

Από το συντριπτικό τραύμα στο κρανίο του υπέθεσα πως είχε πυροβοληθεί με καραμπίνα και ρώτησα αν η υπόθεσή μου ήταν βάσιμη.

«Έτσι είναι, βρήκαμε σκάγια», είπε η Ινέζ Τζόνας και συνοφρυώθηκε κοιτάζοντας τα τραύματα στα χέρια του θύματος. Τα είχα ήδη δει.

Τα χέρια ήταν ακρωτηριασμένα στους καρπούς και τα κοψίματα ήταν καθαρά. Είχε ήδη επέλθει νεκρική ακαμψία.

«Βρίσκεται ήδη σε ακαμψία», παρατήρησα.

Ο Μάιλο κατένευσε. «Κρίνοντας από τη θερμοκρασία, είναι νεκρός το πολύ είκοσι τέσσερις ώρες, αν όχι λιγότερες. Η τεχνικός είναι σίγουρη πως τα χέρια ακρωτηριάστηκαν μετά θάνατον, μιας και δεν υπήρξε ιδιαίτερη αιμορραγία από τα τραύματα».

«Γενικά δεν βλέπω πολύ αίμα».

«Όπως τα λες», είπε η Ινέζ Τζόνας. «Βρήκα μερικές σταγόνες στο παρκέ από κάτω του, κανένα ίχνος πιτσιλίσματος υψηλής ή χαμηλής πίεσης. Το μόνο ίχνος αιμορραγίας προέρχεται από εδώ», είπε δείχνοντας τον λαιμό του θύματος. Πάνω στην γκρίζα σάρκα διέκρινα ένα ρυάκι αίματος, στο χρώμα του ροζέ κρασιού, που είχε πιάσει κρούστα.

Έδειξε το φιαλίδιο στον Μάιλο. «Βρήκα κι αυτό, λίγο πριν επιστρέψετε· στο πάτωμα, κάτω από τον πισινό του».

Μισόκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να δει καλύτερα. «Πλαστικό είναι;»

«Μάλιστα», είπε η Τζόνας. «Μπορεί να είναι ένα απλό σκουπίδι, το οποίο βρισκόταν ήδη εδώ και κόλλησε πάνω στο παντελόνι του. Αλλά μου φαίνεται σαν κομμάτι πλαστικής σακούλας σκουπιδιών, κι αυτό θα εξηγούσε πώς τον μετέφεραν μέχρι εδώ, σωστά; Γιατί σίγουρα δεν σκοτώθηκε, ούτε ακρωτηριάστηκε εδώ».

«Τον δολοφόνησαν αλλού», είπε ο Μάιλο, «καθάρισαν προσεκτικά το πτώμα και το έβαλαν στη σακούλα. Αφού τον μετέφεραν εδώ, ο δολοφόνος έβαλε τις τελικές πινελιές και πήρε μαζί του τη σακούλα. Ναι, έχει βάση η σκέψη σου».

Η Τζόνας φούσκωσε από περηφάνια. «Τρελή σκέψη ίσως, αλλά λογική για δολοφόνο».

Ένιωσα έναν πόνο στα μάτια και τα δόντια μου κοιτάζοντας το πτώμα, κι έτσι αποφάσισα να περιφέρω το βλέμμα στο υπόλοιπο δωμάτιο, που ήταν κι αυτό «καθαρό», όπως και το πτώμα.

Κοίταξα πάλι τον απρόσωπο νεκρό, προσπαθώντας να αγνοήσω τη φρίκη και να επικεντρωθώ στις μικρές λεπτομέρειες που συχνά σου δίνουν πολύτιμες πληροφορίες.

Όχι απόψε, όμως.

Ήταν μετρίου αναστήματος, μετρίου βάρους, με ηλικία που δύσκολα υπολογιζόταν· πάντως τα αραιά ξανθά μαλλιά του, τα οποία σε ένα σημείο είχαν δώσει τη θέση τους στην αρχή μιας φαλάκρας, μου έλεγαν πως ήταν μέσης ηλικίας. Το ίδιο και ο ρουχισμός του: γαλάζιο πουκάμισο, καφέ καμπαρντίνα, φαρδύ τζιν, λευκές κάλτσες, λευκά αθλητικά Nike. Οι τσέπες του παντελονιού ήταν αναποδογυρισμένες.

«Έτσι τον βρήκατε;» ρώτησα.

«Όχι», αποκρίθηκε η Τζόνας. «Οι ερευνητές έψαξαν για να βρουν μήπως είχε μαζί του ταυτότητα και γύρισαν τις τσέπες του. Ήταν άδειες. Το ίδιο και οι τσέπες της καμπαρντίνας».

«Δεν έχουμε πρόσωπο», είπε ο Μάιλο, «δεν έχουμε χέρια, ούτε ταυτότητα. Είναι προφανές τι ήθελε να καταφέρει με αυτό ο δολοφόνος. Η ερώτηση που πρέπει να μας απασχολεί, όμως, είναι: πώς διάολο κατέληξε εδώ, όταν οι ιδιοκτήτες του σπιτιού λένε πως δεν έχουν ιδέα ποιος είναι;»

«Πού είναι οι ιδιοκτήτες;» ρώτησα.

«Εδώ κοντά». Κοίταξε το πτώμα, συνοφρυωμένος και χάιδεψε τον λοβό του αυτιού του. Το γλομό, σημαδεμένο από την ακμή πρόσωπό του μόρφασε καθώς απομάκρυνε μια τούφα μαλλιών από το μέτωπό του. Ένα ψίχουλο, απομεινάρι του φιλανθρωπικού δείπνου, ήταν καρφωμένο στα αριστερά του άνω χείλους του. Μπορεί να ήταν από κοτόπουλο ή τυρί. Αν οι συνθήκες ήταν διαφορετικές, θα του το έλεγα.

Η Ινέζ Τζόνας στράφηκε πάλι προς το μέρος μου, απευθύνοντας την ερώτηση στον Μάιλο. «Παράξενο, δεν νομίζεις, υπα-
στυνόμε;»

«Γι' αυτό φέραμε τον ψυχολόγο. Έχεις κάποιες πρώτες σκέψεις, Άλεξ;»

«Ποιοι είναι οι ιδιοκτήτες;» ρώτησα.

Η ερώτηση που ακύρωσε την απάντηση έκανε τον Μάιλο να μορφάσει. «Λέγονται Κόρβιν. Βγήκαν για φαγητό στις έξι και τέταρτο, όπως κάνουν μία ή δύο Κυριακές κάθε μήνα. Συνήθως δεν πάνε μακριά. Αυτή τη φορά πήγαν στη Λα Σιενέγκα, στο Λόρις ρέστοραν. Γύρισαν λίγο πριν από τις εννιά. Όλοι πήγαν στα δωμάτιά τους, εκτός από τον πατέρα, ο οποίος ήρθε στο γραφείο για να γράψει μια εκπομπή της τηλεόρασης και

βρήκε το πτώμα. Σχεδόν αμέσως εμφανίζεται η μητέρα για να δει τον λόγο για τον οποίο καθυστερεί, και βάζει τις φωνές. Ήρθαν και τα παιδιά όταν ακούστηκαν οι φωνές, και έδεσε το γλυκό».

«Ωραία οικογενειακή Κυριακή», σχολίασε η Ινέζ Τζόνας.

«Πόσα παιδιά έχουν και ποιας ηλικίας;» ρώτησα.

«Δύο έφηβοι, το αγόρι μικρότερο», είπε ο Μάιλο. «Φέρθηκαν έξυπνα. Έτρεξαν στους γείτονες και τους είπαν να πάρουν την άμεση δράση. Αν είδες όσα ήθελες, νομίζω πως αξίζει να τους γνωρίσεις».

«Γιατί όχι», είπα.

«Καλή τύχη, υπαστυνόμε», είπε η Ινέζ Τζόνας. Η έκφρασή της έλεγε: *Θα τη χρειαστείς.*

Ο ΜΟ ΡΙΝΤ ΣΤΕΚΟΤΑΝ στην πόρτα, με το κινητό στο χέρι. «Θέλεις κάτι, υπαστυνόμε;»

«Μπα, πήγαινε σπίτι, οι αστυφύλακες θα φρουρήσουν τον χώρο».

«Σίγουρα; Έχω χρόνο».

«Ναι, Μόουζες». Είπε στον Ριντ για το κομμάτι πλαστικό. «Μπορεί να είναι σημαντικό, μπορεί και όχι».

«Δυστυχώς, οι περισσότερες σακούλες σκουπιδιών είναι ίδιες», είπε ο Ριντ.

«Όχι μια ματωμένη σακούλα, Μόουζες. Φεύγοντας, δώσε εντολή στους αστυφύλακες να ψάξουν σε ακτίνα έξι τετραγώνων για τη σακούλα, βασικά για οτιδήποτε βρουν που να έχει ίχνη αίματος. Είναι μάλλον απίθανο κάποιος που μπήκε στον κόπο να κόψει τα χέρια για να εξαφανίσει την ταυτότητα του θύματος να αποδειχθεί τόσο απρόσεκτος ώστε να αφήσει

πειστήρια κοντά στον τόπο του εγκλήματος, αλλά ποτέ δεν ξέρεις».

«Θα είμαι κι εγώ στην έρευνα», είπε ο Ριντ. «Δεν είδα κάδους απορριμμάτων καθώς ερχόμουν, όμως μερικά τετράγωνα προς τα δυτικά υπάρχει ένα εμπορικό κέντρο με αρκετούς πιθανούς χώρους στους οποίους θα μπορούσε να έχει ξεφορτωθεί τα ίχνη».

«Εξαιρετική ιδέα».

Ο Ριντ έβγαλε τη στολή του. Από μέσα φορούσε ένα γκρι μπλουζάκι με στάμπα γυμναστηρίου και λευκή φόρμα. Έφυγε τρέχοντας από το δωμάτιο.

«Αχ, είδες τα νιάτα;» είπε ο Μάιλο.

Καθώς φεύγαμε από το σπίτι, τον ρώτησα: «Πόσες εισόδους έχει το σπίτι;»

«Αν δεν λογαριάσεις τα παράθυρα, έχει την εξώπορτα, μια δεύτερη από το πλυσταριό δίπλα στην κουζίνα και τις μπαλκονόπορτες. Τα πάντα ήταν κλειδωμένα όταν οι Κόρβιν επέστρεψαν, όμως η πόρτα του πλυσταριού δεν έχει κλειδαριά της προκοπής».

«Έχουν συναγερμό;»

«Ναι, αλλά δεν τον ενεργοποίησαν».

«Δεν νοιάζονται και πολύ για την ασφάλεια», είπα.

«Η γειτονιά είναι καλή», απάντησε. «Ο κόσμος έχει την ψευδαίσθηση της ασφάλειας. Το σπίτι είχε προεγκατεστημένο συναγερμό και αισθητήρες κίνησης στο ισόγειο, όχι όμως στον επάνω όροφο. Λες και οι εγκληματίες δεν μπορούν να κουβαλήσουν μια σκάλα. Ψάξαμε για ίχνη διάρρηξης με σκάλα, όμως δεν βρήκαμε τίποτα, και τα παράθυρα του επάνω ορόφου ήταν όλα κλειστά. Πιστεύω ότι μπήκαν από την πόρτα του πλυσταριού».

«Μήπως ήταν κάποιος που ήξερε για την κλειδαριά;»

«Ναι, αυτό θα ήταν μια καλή εξήγηση», είπε. «Άλλος ένας λόγος για να μιλήσεις με την οικογένεια». Κατσούφιασε.

«Σε απασχολεί κάτι με αυτούς;» τον ρώτησα.

«Μέχρι στιγμής δεν υπάρχει κάποιο στοιχείο που να φανερώνει πως έχουν λερωμένη τη φωλιά τους. Αλλά κάτι με ενοχλεί, Άλεξ. Θα το δεις και μόνος σου».